

Daniels Bog - Nummer Firs

Slutningen og begyndelsen på syner: Ellen Whites sidste åbne syn i 1884 og dets betydning

Jeff Pippenger

2024-02-13

I 1884 havde Ellen White sit sidste åbne syn. Det blev givet i Portland, Oregon. Hendes første åbne syn blev givet i 1844 i Portland, Maine. Jesus illustrerer altid enden på en ting med begyndelsen på en ting.

„Det varede ikke længe efter tidens forløb, i 1844, før mit første syn blev givet mig. Jeg besøgte fru Haines i Portland, en kær søster i Kristus, hvis hjerte var knyttet til mit; vi var fem, alle kvinder, som stille knælede ved familiealteret. Mens vi bad, kom Guds kraft over mig, som jeg aldrig før havde følt det.“

„Det syntes mig, at jeg var omgivet af lys og steg højere og højere op fra jorden. Jeg vendte mig om for at se efter adventfolket i verden, men kunne ikke finde dem, da en stemme sagde til mig: ‘Se igen, og se lidt højere op.’ Derved løftede jeg mine øjne og så en lige og smal sti, hævet højt over verden. På denne sti vandrede adventfolket mod den stad, som lå ved stiens fjernere ende. De havde et klart lys anbragt bag sig ved stiens begyndelse, hvilket en engel sagde mig var ‘midnatsråbet’. [SE MATTHÆUS 25,6.] Dette lys skinnede langs hele stien og gav lys for deres fødder, så de ikke skulle snuble.

„Hvis de holdt deres øjne fæstet på Jesus, som var lige foran dem og ledte dem til byen, var de trygge. Men snart blev nogle trætte og sagde, at byen var langt borte, og at de havde ventet at være kommet ind i den før. Da opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm udgik et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: ‘Halleluja!’ Andre fornægtede overilet lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, som havde ført dem så langt ud. Lyset bag dem slukkedes, så deres fødder blev ladet tilbage i fuldstændigt mørke, og de snublede og mistede målet og Jesus af syne og faldt af stien ned i den mørke og ugudelige verden nedenfor.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

I den seksbinds biografi om Ellen White, skrevet af hendes barnebarn Arthur L. White, gengiver han en udtalelse fremsat af John Loughborough ved Generalkonferencens samling i 1893.

„Loughborough udtalte ni år senere i en tale ved Generalkonferencens samling: „Jeg har set søster White i syn omkring halvtreds gange. Første gang var for omkring fyrre år siden.... Hendes sidste åbne syn var i 1884 på lejrpladsen i Portland, Oregon.“ Ellen White Biography, bind 3, 256.

Hun skulle stadig have drømme og syner efter 1884, men de syner, der fandt sted offentligt, ophørte præcis fyrre år efter, at de begyndte, og både begyndelsen og afslutningen på de åbne syner fandt sted i byer ved navn Portland. Den første by lå på USA's østkyst, den sidste by lå på vestkysten. Nogle vil måske ønske at hævde, at dette forhold ikke betyder andet end menneskeligt

sammentræf, og andre vil måske hævde, at hensigten med de åbne syner var blevet opfyldt, så Herren afsluttede dem efter fyrre år.

Den egentlige årsag skyldes den tiltagende ulydighed og oprør mod profetiens gave, som var blevet givet til den milleritiske bevægelse.

„Efter at jeg var kommet til Oakland, var jeg tynget af en følelse af forholdenes tilstand i Battle Creek, og jeg var svag, magtesløs til at hjælpe jer. Jeg vidste, at vantroens surdej var i virksomhed. De, som tilsidesatte Guds ords klare påbud, tilsidesatte også vidnesbyrdene, som formanede dem til at give agt på dette ord. Under et besøg i Healdsburg sidste vinter var jeg meget i bøn og nedbøjet af angst og sorg. Men Herren trængte på et tidspunkt mørket tilbage, mens jeg var i bøn, og et stort lys fyldte rummet. En Guds engel var ved min side, og det forekom mig, at jeg var i Battle Creek. Jeg var i jeres rådslagninger; jeg hørte ord blive udtalt, jeg så og hørte ting, som jeg, hvis Gud ville, ønskede kunne blive udsløkket for evigt af min erindring. Min sjæl var såret så dybt, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre eller sige. Nogle ting kan jeg ikke nævne. Jeg fik befaling om ikke at lade nogen få kendskab til dette, for meget skulle endnu udvikles.“

„Jeg fik pålæg om at samle det lys, som var blevet givet mig, og lade dets stråler skinne frem for Guds folk. Dette har jeg gjort i artikler i bladene. I månedsvis stod jeg op klokken tre næsten hver morgen og samlede de forskellige emner, som var blevet nedskrevet, efter at de sidste to vidnesbyrd blev givet mig i Battle Creek. Jeg skrev disse forhold ned og skyndte mig at sende dem til jer; men jeg havde forsømt at tage tilbørligt vare på mig selv, og følgen blev, at jeg bukkede under for byrden; ikke alle mine skrifter blev færdiggjort i tide til at nå frem til jer ved Generalkonferencen.

„Igen, mens jeg var i bøn, åbenbarede Herren sig. Jeg var atter i Battle Creek. Jeg var i mange huse og hørte jeres ord omkring jeres borde. Enkelthederne har jeg ikke frihed til nu at meddele. Jeg håber aldrig at blive kaldet til at omtale dem. Jeg havde også adskillige særdeles slående drømme.

„Hvilken stemme vil I anerkende som Guds stemme? Hvilken magt har Herren i beredskab til at rette jeres fejl og vise jer jeres vej, sådan som den er? Hvilken magt til at virke i menigheden? Hvis I nægter at tro, før enhver skygge af usikkerhed og enhver mulighed for tvivl er fjernet, vil I aldrig tro. Den tvivl, som kræver fuldkommen kundskab, vil aldrig vige for troen. Tro hviler på bevis, ikke på demonstration. Herren kræver, at vi adlyder pligtens stemme, når der omkring os lyder andre stemmer, som tilskynder os til at følge en modsatte vej. Det kræver alvorlig opmærksomhed fra vor side at skelne den stemme, som taler fra Gud. Vi må modstå og overvinde tilbøjeligheden og adlyde samvittighedens stemme uden forhandling eller kompromis, for at dens tilskyndelser ikke skal ophøre, og vilje og impuls få herredømmet. Herrens ord kommer til os alle, som ikke har modstået Hans Ånd ved at beslutte ikke at høre og adlyde. Denne stemme høres i advarsler, i råd, i irettesættelser. Den er Herrens lysbudskab til sit folk. Hvis vi venter på højere kald eller bedre anledninger, kan lyset blive taget bort, og vi efterlades i mørke.“ Testimonies, bind 5, 68.

Søster White påpegede, at dersom fortsat oprør mod hendes tjeneste som profetinde blev åbenbaret, kunne "lyset blive trukket tilbage, og" det laodikæiske adventisme ville blive "efterladt i mørke." I 1915 blev lyset trukket tilbage. Gud var og er fuldt ud i stand til at oprejse en profet eller profetinde, når Han vælger at gøre det. Han oprejste Elisa til at følge Elias, men der blev ikke oprejst nogen levende profet efter 1915, for Herren havde "trukket lyset tilbage."

Hvad Søster Whites drømme og syner angår, var der tre perioder. Den første periode på fyre år, hvor syner forekom offentligt, med formål knyttet til at stadfæste gaven i sindet hos dem, der var til stede, når synerne forekom. Dernæst blev der fra 1884 og indtil hendes død i 1915 givet syner og drømme, som stadig var til opbyggelse for Guds folk, men de blev givet i det private. Den tredje periode begyndte i 1915 og tilvejebragte beviset for, at laodikeisk adventisme befandt sig i frafaldets mørke.

Det gamle Israel illustrerer det moderne Israel, og i den periode med fuldt udviklet oprør, som repræsenteres ved Eli og hans to sønner, Hofni og Pinehas, var der „intet åbenbart syn“. Årsagen var deres grove ulydighed og oprør. Gud forandrer sig ikke.

„Endnu en advarsel skulle gives til Elis hus. Gud kunne ikke meddele sig til ypperstepræsten og hans sønner; deres synder havde, som en tæt sky, udelukket nærværet af hans Helligånd. Men midt i det onde forblev barnet Samuel tro mod Himlen, og budskabet om fordømmelse over Elis hus var Samuels kaldelse som den Højestes profet.“

»Herrens ord var sjældent i de dage; der var intet åbenbart syn. Og det skete på den tid, da Eli lå på sit sted, og hans øjne begyndte at blive matte, så han ikke kunne se; og før Guds lampe gik ud i Herrens tempel, hvor Guds ark var, og Samuel havde lagt sig til at sove, da kaldte Herren på Samuel.« Da barnet antog, at stemmen var Elis, skyndte det sig hen til præstens leje og sagde: »Her er jeg; for du kaldte på mig.« Svaret lød: »Jeg kaldte ikke, min søn; læg dig igen.« Tre gange blev Samuel kaldt, og tre gange svarede han på samme måde. Da blev Eli overbevist om, at det hemmelighedsfulde kald var Guds røst. Herren havde gået forbi sin udvalgte tjener, den gråhårede mand, for at tale fortroligt med et barn. Dette var i sig selv en bitter, men fortjent irttesættelse til Eli og hans hus.« Patriarchs and Prophets, 581.

I frafaldet i Elis hus var der intet åbent syn, for Herrens ord var „sjældent“ i de dage. Det hebraiske ord, der oversættes med „sjældent“, betyder „sjældent“. Fra 1844 indtil 1884 var der „åbne syner“, givet til den laodikæiske adventisme. Den blev først etableret i den filadelfiske milleritiske bevægelses historie, og i 1856 begyndte den at identificere, at den filadelfiske bevægelse var gået over i den laodikæiske bevægelse, men de åbne syner fortsatte, for Gud er langmodig og barmhjertig.

Så begyndte der i 1863 et oprør imod de grundlæggende sandheder, men de „åbne syner“ fortsatte indtil 1884. Derpå indtraf en forandring. I Ezekiels ottende kapitel fremstilles de fire vederstyggeligheder som tiltagende i karakter. 1884 repræsenterer den nærmeste afslutning på den første generation og begyndelsen på den anden generation. Adventhistorien dokumenterer, at der i 1881, og dernæst igen i 1882, indtraf to betydelige tiltag i oprøret.

I 1881 skrev Generalkonferensens præsident (George Butler) og lod offentliggøre en række artikler i Review and Herald, hvori han hævdede, at visse dele af Bibelen var mere inspirerede end andre dele, og ved afslutningen af sine artikler identificerede han faktisk nogle dele af Bibelen, som ikke var inspirerede. I forlængelse heraf begyndte Uriah Smith i 1882, en leder af forlagsarbejdet og på det tidspunkt også leder af uddannelsesarbejdet, at undervise i, at når Søster White blev vist fremtidige forudsigelser eller fortidig hellig historie, var hendes ord inspirerede, men han hævdede, at når hun påpegede kirkemedlemmers personlige fejl, var det blot hendes menneskelige mening.

I 1881 blev der af Satan ført et åbent angreb mod autoriteten i King James Bibelen gennem kirkens præsident, og dernæst førte lederen af undervisnings- og forlagsarbejdet i det følgende år et lignende angreb mod autoriteten i Profetiens Ånd. Fra 1884 lyder vidnesbyrdet, at der i de dage ikke var noget åbent syn. Fra 1863 til 1881 var oprøret blevet optrappet til også at omfatte Bibelen og Profetiens Ånd og repræsenterede ikke længere blot en forkastelse af grundvoldene.

De fire vederstyggeligheder, som fremstilles i Ezekiels ottende kapitel, udføres af de gamle mænd, hvilket repræsenterer Jerusalems lederskab, der begyndte som en lovmæssig kirkelig enhed som laodikeisk adventisme i 1863. På dette tidspunkt blev der offentliggjort en artikel i Review and Herald, som nogle historikere tilskriver James White, skønt dokumentationen for artiklen i virkeligheden snarere peger på Uriah Smith som den egentlige forfatter. Hvorom alting er, blev forbandelsen mod genopbygningen af Jeriko tydeligt opfyldt ved James White, og Uriah Smith var den person, som fremstillede det falske 1863-diagram. I 1881 indsatte Generalkonferencens præsident artikler i Review and Herald, som argumenterede imod Bibelens fulde autoritet, og året efter begyndte Uriah Smith et angreb mod Profetiens Ånds autoritet.

De gamle mænd, som skulle have været vogterne, gik forrest i et åbent angreb, der begyndte med et angreb på de grundlæggende sandheder, fremstillet i Millers drøm og anskueliggjort på Habakkuks to tavler. Derfra begyndte de at angribe Bibelens to vidner og Profetiens Ånd. I den samme tidsperiode (begyndelsen af 1880'erne) begyndte sundhedsarbejdets leder, John H. Kellogg, at indføre panteismens spiritualisme blandt kirkens ledelse. I 1881 blev James White lagt til hvile, og søster White befandt sig midt i et tiltagende oprør fra ledelsen inden for kirkens uddannelsesmæssige, sundhedsmæssige og politiske struktur.

Det budskab, der var kommet i 1856, som var det øgede lys om de „syv tider“ og også budskabet til Laodikea, var blevet forkastet, og Herren havde til hensigt at gentage netop dette budskab ved Generalkonferencen i Minneapolis i 1888 gennem det budskab, som blev fremført af ældsterne Jones og Waggoner. Deres budskab var ikke et nyt budskab, og da de, som modsatte sig deres budskab, blev tiltalt af søster White, identificerede hun, at oprørerne mente, at deres modstand mod Jones' og Waggoners budskab udgjorde deres ansvar for at forsvare de gamle landemærker, som også er de gamle grundvolde. Deres oprør åbenbarede, at de i 1888 ikke længere forstod, hvad grundvoldene var, nemlig at de grundlæggende sandheder repræsenterer Kristi retfærdighed. I sammenhæng med landemærkerne og William Millers regler udtalte hun:

“Vi bør selv vide, hvad der udgør kristendommen, hvad sandhed er, hvad den tro er, som vi har modtaget, hvad Bibelens regler er — de regler, der er givet os fra den højeste myndighed. Der

er mange, som tror uden en grund, hvorpå de kan bygge deres tro, uden tilstrækkeligt bevis for sagens sandhed. Hvis en tanke fremsættes, som stemmer overens med deres egne forudfattede meninger, er de straks rede til at tage imod den. De ræsonnerer ikke fra årsag til virkning; deres tro har intet ægte grundlag, og i prøvelsens time vil de erfare, at de har bygget på sand.”

„Den, der hviler tilfreds i sin egen nuværende ufuldkomne kundskab om Skrifterne og tænker, at dette er tilstrækkeligt til hans frelse, hviler i en skæbnesvanger vildfarelse. Der er mange, som ikke er fuldt udrustede med skriftmæssige argumenter, så de er i stand til at skelne vildfarelse og fordømme al den tradition og overtro, som er blevet udgivet for sandhed. Satan har indført sine egne forestillinger i tilbodelsen af Gud, for at han kunne fordærve enkeltheden i Kristi evangelium. Et stort antal, som bekender at tro den nærværende sandhed, ved ikke, hvad der udgør den tro, som én gang for alle blev overgivet til de hellige — Kristus i jer, herlighedens håb. De mener, at de forsvare de gamle landemærker, men de er lunkne og ligegyldige. De ved ikke, hvad det vil sige at indvæve i deres erfaring og eje kærlighedens og troens virkelige kraft. De er ikke flittige bibelgranskere, men dovne og uopmærksomme. Når der opstår meningsforskelle om Skriftens steder, falder disse, som ikke har studeret målbevidst og ikke er afklarede om, hvad de tror, fra sandheden. Vi burde indprente alle nødvendigheden af omhyggeligt at ransage den guddommelige sandhed, for at de må vide, at de virkelig ved, hvad sandhed er. Nogle gør krav på megen kundskab og føler sig tilfredse med deres tilstand, når de ikke har større nidkærhed for værket, ikke mere brændende kærlighed til Gud og til de sjæle, for hvem Kristus døde, end hvis de aldrig havde kendt Gud. De læser ikke Bibelen [for] at tilegne sig marven og fedmen til deres egne sjæle. De føler ikke, at det er Guds røst, der taler til dem. Men hvis vi vil forstå frelsens vej, hvis vi vil se strålerne fra retfærdighedens Sol, må vi studere Skrifterne med et formål, for Bibelens løfter og profetier kaster klare herlighedsstråler over den guddommelige genløsningsplan, hvilke store sandheder ikke forstås klart.” The 1888 Materials, 403.

Denne udtalelse er hentet fra hendes vidnesbyrd i perioden omkring 1888, og hun påviser, at oprørerne bygger et fundament på sand, skønt de ikke ved det. Hun siger: »Et stort antal, som gør krav på at tro den nærværende sandhed, ved ikke, hvad der udgør den tro, som én gang blev overgivet til de hellige—Kristus i jer, herlighedens håb. De mener, at de forsvare de gamle landemærker, men de er lunkne og ligegyldige.« Hun identificerer dem som stadig værende i den laodikeiske tilstand, for de er »lunkne«. Og hun identificerer »den tro, som én gang blev overgivet til de hellige—Kristus i jer, herlighedens håb.« Kristus er evighedens Klippe, og som evighedens Klippe repræsenterer Han juvelerne i Millers drøm.

”Advarslen er kommet: Intet må få lov til at trænge ind, som vil forstyrre troens grundvold, hvorpå vi har bygget lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, Gud har givet os. Vi agter ikke at flytte vore fødder fra den platform, hvorpå de blev sat, idet vi dag for dag søgte Herren med inderlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledt mig lige siden det blev givet.” Review and Herald, 14. april 1903.

Hun identificerer en vigtig virkelighed vedrørende oprørerne, som var Ezekiels gamle mænd, når hun siger: „De ræsonnerer ikke fra årsag til virkning.“ De ugudelige kan ikke eller vil ikke ræsonnere fra årsag til virkning. Virkningen af Generalkonferencens samling i 1888 var så oprørsk, at søster White besluttede at rejse, men hendes englelige vejleder påbød hende, at hun måtte blive og nedskrive den parallelle historie om Koras, Datans og Abirams oprør. De gamle mænds oprør var virkningen, og årsagen var forkastelsen af det laodikeiske budskab, som kom med det forøgede lys om „de syv tider“ i 1856, og som derpå eskalerede til oprøret imod grundvoldene i 1863, hvilket siden førte til angrebet først på Bibelen og dernæst på Profetiens Ånd, sammen med indførelsen af Kelloggs spiritualisme.

Naturligvis har oldtidens mænds historieskrivere gennem historien dækket de sandheder, der er forbundet med oprøret, til med affald, traditioner, skikke og fablernes retter; for de, der deltager i den slags oprør, forsøger altid at skjule beviserne.

Ve dem, som søger dybt at skjule deres råd for Herren, og deres gerninger er i mørket, og de siger: Hvem ser os? og hvem kender os? Esajas 25:19.

De mænd, som Esajas henvender sig til i verset, er dem, han identificerer som „de spottere, som hersker over dette folk i Jerusalem“, og er de samme oldtidens mænd, som skulle være folkets vogtere i Ezekiels ottende kapitel. I Ezekiels vidnesbyrd svarer de ved den anden vederstyggelighed, som markerer adventismens anden generation, på de spørgsmål, som Esajas' spottere stiller, „for de siger: Herren ser os ikke; Herren har forladt jorden“ (Ezekiel 8:12).

Der udtales et „ve“ over de historieforfalskere, som forsøger at tilsløre sandheden om det oprør, der førte til og fandt sted i 1888.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Jeg må tale til jer med henvisning til møderne i Minneapolis. På et tidspunkt besluttede jeg at forlade mødet, fordi jeg så og følte den stærke modstandens ånd, som rådede. Jeg kunne ikke et øjeblik anerkende den ånd, som virkede med en beherskende magt over broder Morrison og broder Nicola. Jeg kan ikke et øjeblik være i tvivl om, hvilken slags ånd I var af. Det var bestemt ikke Guds Ånd, og for at I ikke skal fortsætte i dette bedrag, skriver jeg nu til jer.”

"Natten efter at jeg havde besluttet ikke at blive længere i Minneapolis, i en drøm eller et syn om natten — jeg kan ikke med sikkerhed sige hvilket — bragte en person af høj, myndig fremtræden mig et budskab og åbenbarede for mig, at det var Guds vilje, at jeg skulle stå på min pligtpost, og at Gud selv ville være min hjælper og opretholde mig til at tale de ord, Han ville give mig. Han sagde: 'Til dette værk har Herren oprejst dig. Hans evige arme er under dig. Fra dette møde vil der blive truffet beslutninger til liv eller til død; ikke at nogen behøver at gå fortabt, men åndelig stolthed og selvtilid vil lukke døren, så Jesus og Hans Helligånds kraft ikke skal blive lukket ind. De skal få endnu en anledning til at blive befriet fra vildfarelse og til at omvende sig, bekende deres synder og komme til Kristus og blive omvendt, for at Han skal helbrede dem.'"

„Han sagde: ‚Følg mig.‘ Jeg fulgte min vejleder, og han førte mig til de forskellige huse, hvor brødre havde deres hjem, og han sagde: ‚Hør de ord, som her bliver talt, for de er skrevet i optegnelsernes bog, og disse ord vil have en fordømmende kraft over alle, som tager del i dette værk på en måde, der ikke er efter visdommens ånd ovenfra, men efter den ånd, som ikke kommer ned ovenfra, men er nedefra.‘“

„Jeg lyttede til ord, der blev udtalt, og som burde få enhver af dem, der udtalte dem, til at skamme sig. Sarkastiske bemærkninger blev sendt fra den ene til den anden, idet de hånedes deres brødre A. T. Jones, E. J. Waggoner og Willie C. White samt mig selv. Min stilling og mit arbejde blev frit kommenteret af dem, som burde have været optaget af det arbejde at ydmyge deres sjæle for Gud og bringe deres egne hjerter i orden. Der syntes at være en besnærende tiltrækning ved at gruble over indbildte uretfærdigheder og over fantasifulde forestillinger om deres brødre og deres arbejde, som ikke havde noget grundlag i sandheden, og ved at tvivle og tale og skrive bitre ting som følge af skepsis og spørgsmål og vantro.“

„Sagde min vejleder: ‚Dette står skrevet i bøgerne imod Jesus Kristus. Denne ånd kan ikke være i samklang med Kristi Ånd, sandhedens Ånd. De er berusede af modstandens ånd og ved ikke, lige så lidt som drankeren, hvilken ånd der behersker deres ord eller deres handlinger. Denne synd er i særlig grad en forargelse for Gud. Denne ånd ligner ikke Sandhedens og retfærdighedens Ånd mere, end den ånd, der drev jøderne til at danne et forbund for at tvivle, for at kritisere og for at blive spioner over for Kristus, verdens Forløser.‘“

„Min vejleder sagde til mig, at der havde været et vidne til den Kristusløse tale, den pøbelske tale, som gav udtryk for den ånd, der tilskyndede ordene. Da de gik ind i deres værelser, fulgte onde engle med dem, fordi de lukkede døren for Kristi Ånd og ikke ville lytte til Hans røst. Der var ingen sjælens ydmygelse for Gud. Bønnens røst blev sjældent hørt, men kritik og overdrevne udsagn og antagelser og gisninger og misundelse og jalousi og ond mistanke og falske anklager var almindelige. Havde deres øjne været åbnet, ville de have set det, som ville have forskrækket dem, de onde engles jubel. Og de ville også have set en Vogter, som havde hørt hvert ord og optegnet disse ord i himmelens bøger.

„Jeg blev derpå underrettet om, at det på dette tidspunkt ville være nytteløst at træffe nogen afgørelse vedrørende standpunkter i lærespørgsmål, med hensyn til hvad der er sandhed, eller at forvente nogen ånd af upartisk undersøgelse, fordi der var dannet en sammenslutning for ikke at tillade nogen ændring i forestillinger om noget punkt eller nogen stilling, som de havde antaget, lige så lidt som jøderne gjorde. Meget blev sagt til mig af min Vejleder, som jeg ikke har frihed til at skrive. Jeg fandt mig selv siddende oppe i sengen i en ånd af sorg og nød, og tillige med en ånd af fast beslutning om at blive stående på min pligtpost til mødet var afsluttet og derpå vente på den retledning fra Guds Ånd, som skulle sige mig, hvordan jeg skulle handle, og hvilken vej jeg skulle følge.“ The 1888 Materials, 277, 278.